

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 8Cdo/209/2019
Identifikačné číslo spisu: 1315201956
Dátum vydania rozhodnutia: 14.10.2020
Meno a priezvisko: JUDr. Ladislav Górasz
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:1315201956.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu D. G., bývajúceho v J., E. XX, zastúpeného Zahradnikova.SK s. r. o., so sídlom v Bratislave, Štefanovičova 12, IČO 50 187 309, v mene ktorej koná advokátka a konateľka JUDr. Jarmila Zahradníková, proti žalovanej C. G., bývajúcej v J., T. X, o vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov, vedenom na Okresnom súde Bratislava III pod sp. zn. 44C/80/2015, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 30. januára 2019 sp. zn. 6Co/49/2018, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovanej náhradu trov dovolacieho konania proti žalobcovi nepriznáva.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava III rozsudkom z 24. mája 2017, č. k. 44C/80/2015-608 vyporiadal bezpodielové spoluvlastníctvo strán sporu (ďalej len „BSM“) tak, že z vecí patriacich do BSM do výlučného vlastníctva žalobcu prikázal: 1/ nehnuteľnosti zapísané na liste vlastníctva č. XXXX pre katastrálne územie E., okres J. W., obec J. - C. Č. L. C., parcela číslo XXXX/X o výmere 468 m² - záhrada, parcela číslo XXXX/X o výmere 60 m²- zastavané plochy a nádvorcia, rodinný dom č. súp. XXXXX na parcele číslo XXXX/X, v podiele 1/1, v hodnote 291.000,- eur, 2/ nehnuteľnosti zapísané na LV č. XXXX pre katastrálne územie E., okres J. W., obec J. - C. Č. L. C., parcela číslo XXXX/X o výmere 280 m² - záhrada, parcela číslo XXXX/X o výmere 161 m²- zastavané plochy a nádvorcia, parcela číslo XXXX/X o výmere 19 m² - zastavané plochy a nádvorcia a parcela číslo XXXX/X o výmere 19 m² - zastavané plochy a nádvorcia, rodinný dom č. súp. XXXX na parcele číslo XXXX/X, garáž č. súp. č. XXXX na parcele číslo XXXX/X a súp. č. XXXX na parcele č. XXXX/X, v podiele 1/2, v hodnote 160.000,- eur, 3/ zostatok na účte v P. J. S.. D.. č. ú. D. XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX na meno žalobcu vo výške 105,30,- eur, 4/ zostatok na účte v Č. S.. D.. č. ú. XXXXXXXXXXXX na meno žalobcu vo výške 24,63,- eur, 5/ zostatok na účte v Č. S.. D.. v Českej republike č. ú. XXXXXXXXXXXX na meno žalobcu vo výške 79,22 Kč, t. j. 2,93,- eur, 6/zostatok na účte v D. S.. D.. č. ú. D. XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX na meno žalobcu vo výške 36,30,- eur, žalobcovi prikázal splácanie úverov: 1/ zo zmluvy s P. J. S.. D.. - zmluva o hypotekárnom úvere č. XXXXXXXXXXXX zo

dňa 23.04.2001, 2/ zo zmluvy s Č.D. S.. D.. o hypotekárnom úvere č. XXXX/XXXXXXXX/XXXX/ N - I zo dňa 17.02.2005, 3/ zo zmluvy o splátkovom úvere zo dňa 23.09.2014 so D. D. a. s. - spotrebný úver č. XXXXXXXXXXX/XXXX, z vecí patriacich do bezpodielového spoluvlastníctva strán sporu do výlučného vlastníctva žalovanej prikázal zostatok na účte D. XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX na meno žalovanej vo výške 64,55,- eur s tým, že žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť žalovanej titulom vyrovnania podielu strán sumu 246.423,11,- eur, do 60 dní od právoplatnosti rozsudku. Žiadnej zo strán sporu nepriznal náhradu trov konania a súčasne obom sporovým stranám uložil povinnosť zaplatiť spoločne a nerozdielne na účet súdu súdny poplatok vo výške 13.536,50,- eur.

2. Krajský súd v Bratislave na odvolanie žalobcu rozsudkom z 30. januára 2019 sp. zn. 6Co/49/2018 rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a žalovanej priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením napadnutého rozsudku a konštatoval správnosť jeho dôvodov. Poukázal na to, že súd prvej inštancie riadne zistil skutkový stav veci, vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na zistenie rozhodujúcich skutočností, výsledky vykonaného dokazovania správne vyhodnotil a na ich základe dospel k správnym skutkovým a právnym záverom, ktoré aj náležite odôvodnil. Námietku žalobcu, že súd prvej inštancie nesprávne určil hodnotu toho, čo žalobca a žalovaná vynaložili zo svojho výlučného majetku na nadobudnutie spoločného majetku, považoval za nedôvodnú. Mal za to, že žalovaná predloženými listinnými dôkazmi riadne preukázala svoje tvrdenia, že zdedila pozemky v k. ú. J.Á. S. X., že tieto predala ako i to, že v súlade s uzavretými kúpnyimi zmluvami boli takto získané finančné prostriedky v celkovej výške 70.039,44,- eur poukázané (vložené) na účet ich spoločného syna a účet žalobcu s poznámkou o ich výlučnom vlastníctve žalovanej. Zároveň potvrdila, že z týchto zdedených prostriedkov boli s jej súhlasom použité sumy 9.958,18,- eur a 5.000,- eur (na kúpu motorového vozidla Renault Scénic a príspevok na motorové vozidlo pre syna), a preto správne súd prvej inštancie v rámci vyporiadania BSM zohľadnil vnos žalobkyne do BSM vo výške 55.081,26,- eur (70.039,44 mínus 9.958,18 mínus 5.000 = 55.081,26), ktorý bola táto oprávnená požadovať, aby sa jej nahradil z masy BSM. Žalobca svoje tvrdenia o použití väčšej sumy z dedičstva žalovanej (s jej súhlasom) nepreukázal, tiež že vybrala z jej účtu a účtu syna tieto zdedené finančné prostriedky a použila ich na svoju úhradu alebo potrieb rodiny. Odvolací súd preto zhodne so súdom prvej inštancie dospel k záveru, že žalobca na preukázanie svojich tvrdení ohľadom použitia prostriedkov žalovanej z jej dedičstva (a s jej súhlasom) dôkazné bremeno neunesol. Správne sú aj závery súdu prvej inštancie o tom, že žalobca jednoznačne a hodnoverne nepreukázal, že bol obdarovaný svojimi rodičmi v sume 700 000 Sk a 100 000 Sk, pričom neunesol ani v tomto smere dôkazné bremeno. Žalovaná od počiatku namietala dodatočné vyhotovenie darovacích zmlúv, je nepravdepodobné, že by o darovanej sume v celkovej žalobcom tvrdenej výške 1.250.000,- Sk v priebehu polroka v začiatkových rokoch manželstva nevedela, pričom peniaze mali byť odovzdané v hotovosti (hoci v prípade darovanej sumy 450 000,- Sk tá bola poukázaná na účet), na rozdiel od iných zmlúv predložených žalobcom neboli overené, žalobca v konaní nepredložil dôkaz o použití týchto súm na kúpu a výstavbu rodinného domu, hoci to tvrdil, v čase kúpy manželia disponovali finančnými prostriedkami vo výške 500 00,- Sk z úveru. Odvolací súd uviedol, že súd prvej inštancie považoval za nepravdepodobné, aby rodičia žalobcu mali predmetné sumy v hotovosti. Odvolací súd rovnako výpovede rodičov a brata žalobcu nepovažoval za vierohodné. K námietke žalobcu, že súd prvej inštancie mu nepriznal náhradu toho, čo sa vynaložilo za trvania manželstva zo spoločného majetku na úhradu výlučného dlhu žalovanej, odvolací súd uviedol, že v situácii, keď dlh jedného z manželov síce vznikol pred uzavretím manželstva (zároveň slúžil na kúpu vecí do domácnosti budúcich manželov), avšak súčasne bol zabezpečený ručiteľským vyhlásením druhého z budúcich manželov, a tento bol následne oboma manželmi splatený z prostriedkov BSM, nemožno pri vyporiadaní BSM po zániku manželstva uložiť primárnemu dlžníkovi povinnosť nahradiť, čo sa zo spoločného majetku vynaložilo na jeho ostatný majetok. K zvyšným záväzkom odvolací súd konštatoval, ak žalobca po zániku manželstva splácal dovtedy spoločné záväzky sám, v postate splácal iba dlhy, ktoré tak či tak po ich vyporiadaní súdom v rámci BSM pripadli žalobcovi (u žalovanej boli zohľadnené znížením jej priznaného podielu vo výške 1 týchto dlhov). Odvolací súd mal z vyššie uvedených dôvodov zhodne s názorom súdu prvej inštancie za to, že v konaní nebolo preukázané, že by sa žalobca, v dôsledku darov od rodičov zapríčinil o jeho nadobudnutie vo väčšej miere ako žalovaná, preto neboli dôvody na disparitu podielov BSM a platí zásada ich rovnosti (§ 150 Občianskeho zákonníka).

3. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal dovolanie žalobca. Jeho prípustnosť vyvodzoval z:
  - (i) § 420 písm. f/ CSP, lebo sa cíti poškodený na svojich právach na spravodlivý proces. Poukazuje na to, že súdy porušili v konaní rovnosť strán sporu v jeho neprospech, čo malo výrazný vplyv na celkový výsledok konania.
  - (ii) § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, pretože odvolací súd sa pri svojom rozhodovaní odklonil od ustálenej judikatúry a vec nesprávne právne posúdil v otázke dedičstva žalovanej. V tejto súvislosti uvádza, že súd mal otázku dôkazného bremena žalobcu a žalovanej vo vzťahu k dedičstvu posúdiť správne tak, že žalovaná neunesla dôkazné bremeno vo veci existencie jej dedičstva ku dňu zániku BSM. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutia Najvyššieho súdu SR pod sp. zn. 6Cdo/81/2010, sp. zn. 3MCdo/6/2010.
4. Žalovaná považuje dovolania žalobcu za bezdôvodné. Tiež uviedla, že jej pohľadávka z vyporiadania BSM bola už splnená; sčasti dobrovoľným plnením žalobcu a sčasti jej vymožením v exekúcii.
5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 C. s. p.) bez nariadenia pojednávania (§ 443 C. s. p.) dospel k záveru, že dovolanie žalobcu je potrebné odmietnuť.
6. Dovolací súd už v rozhodnutiach vydaných do 30. júna 2016 opakovane (napríklad sp. zn. 1Cdo/6/2014, 3Cdo/209/2015, 3Cdo/308/2016, 5Cdo/255/2014, 8Cdo/400/2015) uviedol, že právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je bezpochyby tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšej inštancie, sa v civilnom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých civilný súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred civilným súdom, vrátane dovolacieho konania (porovnaj tiež m. m. I. ÚS 4/2011).
7. Aj po zmene právnej úpravy civilného sporového konania (vrátane dovolacieho konania), ktorú priniesol Civilný sporový poriadok, treba dovolanie naďalej považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolanie ani podľa novej právnej úpravy nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný (procesnými stranami ani samotným dovolacím súdom) ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu (k tomu porovnaj napríklad rozhodnutia dovolacieho súdu sp. zn. 1Cdo/113/2012, 2Cdo/132/2013, 3Cdo/18/2013, 4Cdo/280/2013, 5Cdo/275/2013, 6Cdo/107/2012 a 7Cdo/92/2012).
8. Pri uplatnení tézy vyplývajúcej z rozhodnutí Európskeho súdu pre ľudské práva, podľa ktorej rozhodnutia súdov predstavujúce res iudicata „majú zostať nedotknuté“, je potrebné na možnosť prelomenia záväznosti a nezmeniteľnosti právoplatných rozhodnutí hľadieť ako na krajnú výnimku z tejto zásady. Právnu úpravu dovolania a dovolacieho konania, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých sa môže táto výnimka uplatniť, nemožno v žiadnom prípade interpretovať rozširujúco; namiesto je tu skôr reštriktívny výklad (k tomu porovnaj napríklad rozhodnutia dovolacieho súdu sp. zn. 1Cdo/348/2013 a 3Cdo/357/2016). V súlade s tým aj odborná právnická literatúra konštatuje, že „narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená (meritórnym rozhodnutím) musí byť vyvážené sprísnenými podmienkami prípustnosti - to platí o všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch“ (pozri publikáciu Civilný sporový poriadok, Nakladateľství C. H. Beck, Praha, 2016, na str. 1326).
9. Naďalej je tiež plne opodstatnené konštatovanie, že ak by dovolací súd bez ohľadu na neprípustnosť dovolania pristúpil k posúdeniu vecnej správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu a na tom základe ho prípadne zrušil, porušil by základné právo na súdnu ochranu toho, kto stojí na opačnej procesnej strane (porovnaj rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 172/03).
10. Naznačenej mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle §

419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a 421 ods. 1 CSP. Otázka posúdenia, či sú, alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci odvolacieho súdu.

11. Dovolací súd považuje za potrebné tiež zdôrazniť aj to, že dovolacie konanie má od účinnosti Civilného sporového poriadku povahu typického „advokátskeho procesu“, a to nielen vzhľadom na znenie nového sporového poriadku. Spracovaniu dovolania a celkovej kvalite zastupovania dovolateľa musí advokát nevyhnutne venovať zvýšenú pozornosť. Dovolací proces je v porovnaní s predchádzajúcou právnou úpravou podstatne rigoróznejší a odborne náročnejší. Z hľadiska posúdenia prípustnosti dovolania je teda podstatné správne vymedzenie dovolacích dôvodov spôsobom upraveným v zákone (§ 431 až § 435 CSP), a to v nadväznosti na konkrétne, dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu. Pokiaľ nie sú splnené procesné podmienky dovolacieho konania a predpoklady prípustnosti dovolania, nemožno dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu podrobiť vecnému preskúmaniu v dovolacom konaní.

12. V danom prípade žalobca prípustnosť podaného dovolania vyvodzuje z ustanovenia § 420 písm. f) CSP, podľa ktorého je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces..

13. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrovanou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky (I. ÚS 26/94), v ktorom sa uplatnia všetky zásady súdneho rozhodovania v súlade so zákonmi a pri aplikácii ústavných princípov. Pod porušením práva na spravodlivý proces (vo všeobecnosti) treba rozumieť taký postup súdu, ktorým sa účastníkom konania znemožní realizácia tých procesných práv, ktoré im práva úprava priznáva za účelom zabezpečenia spravodlivej ochrany ich práv a právom chránených záujmov. Porušenie práva na spravodlivý (riadny) proces nie je však možné vykladať tak, že by sa dovolateľovi garantoval úspech v konaní, či sa zaručovalo právo na rozhodnutie zodpovedajúce jeho predstavám (I. ÚS 50/04). Okolnosť, že dovolateľ so závermi či názormi odvolacieho súdu nesúhlasí, nemôže sama osebe založiť dôvodnosť dovolania.

14. Z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle ustanovenia § 420 CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil chyby vymenovanej v tomto ustanovení, ale rozhodujúcim je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo.

15. V danom prípade žalobca namieta, že postupom súdov oboch nižších inštancií bolo porušené jeho právo na spravodlivý proces tým, že súdy porušili rovnosť strán sporu, dospeli k nesprávnym skutkovým zisteniam, a že v procese dokazovania postupovali nezákonným spôsobom a skutkový stav zisťovali jednostranne v jeho neprospech.

16. Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že súdy po vykonaní dôkazov a ich vyhodnotení zistia skutkový stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo že boli prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces (IV. ÚS 252/04). Dovolací súd v rozhodovanom spore však nezistil, že by postupom súdov oboch nižších inštancií došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces uvedeným spôsobom, ani že zistenie skutkového stavu by bolo prima facie natoľko chybné (svojvoľné), že by k nemu súd pri rešpektovaní základných zásad hodnotenia vykonaných dôkazov nemohol nikdy dospieť (porov. I. ÚS 6/2018), a ani že prijaté právne závery by

boli v extrémnom nesúlade s vykonanými skutkovými zisteniami, resp. že by z nich v žiadnej možnej interpretácii súdneho rozhodnutia nevyplývali (porov. I. ÚS 243/07).

17. V prejednávanej veci z obsahu odôvodnenia rozhodnutí súdov oboch nižších inštancií, ako aj z obsahu spisu vyplýva, že žalobca neunesol dôkazné bremeno, že mu boli rodičmi darované finančné prostriedky prostredníctvom darovacích zmlúv. Odvolací súd dospel s poukazom na závery súdu prvej inštancie k rovnakému záveru, že žalobca nepreukázal, odovzdanie darovaných peňazí vo výške 700.000,- Sk a 100.000,- Sk v hotovosti, nakoľko v rovnakom časovom období mu bola suma 450.000,- Sk odovzdaná bankovým prevodom, podpisy na darovacích zmluvách neboli úradne overené a na všetkých zvyšných listinách predložených žalobcom sú podpisy notársky overené, darovanie finančných prostriedkov nebolo žalobcom v rámci mimosúdnych rokovaní ani uplatňované a výpovede rodičov a brata žalobcu vyhodnotil ako pochybné a účelové. Okrem toho žalobca v konaní nepredložil dôkaz o použití týchto súm na kúpu a výstavbu rodinného domu, hoci to tvrdil, v čase kúpy manželia disponovali finančnými prostriedkami vo výške 500 000,- Sk z úveru. Podľa názoru dovolacieho súdu prijaté skutkové a právne závery možno považovať za logické, vychádzajúce zo skutkových okolností veci a relevantných právnych noriem a nemožno im vyčítať takú svojvoľnosť, ktorá by mala za následok arbitrárnosť ich rozhodnutí.

18. Pokiaľ teda žalobca v tejto súvislosti namietal, že súdy nižšej inštancie porušili rovnosť zbraní strán sporu, najvyšší súd poukazuje na špecifickosť žaloby na vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva. Konanie o vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov je konaním, v ktorom majú strany sporu na oboch stranách tak postavenie žalobcu, ako aj postavenie žalovaného (iudicium duplex). Táto skutočnosť sa prejavuje najmä tým, že podaním žaloby žalobcom na vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov súdom je uplatnené aj rovnaké právo žalovaného, a taktiež jeho právo na súdnu ochranu v tejto veci.

19. Na podklade vyššie uvedeného dospel dovolací súd k záveru, že dovolanie v danej veci nie je podľa § 420 písm. f/ CSP prípustné.

20. Žalobca prípustnosť svojho dovolania vyvodzuje aj z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, podľa ktorého je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu.

21. Aby na základe dovolania podaného v zmysle § 421 ods. 1 CSP mohlo byť rozhodnutie odvolacieho súdu podrobené meritórnemu dovolaciemu prieskumu z hľadiska namietaného nesprávneho právneho posúdenia veci, musia byť (najskôr) splnené predpoklady prípustnosti dovolania zodpovedajúce niektorému zo spôsobov riešenia tej právnej otázky, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a tiež podmienky dovolacieho konania, medzi ktoré okrem iného patrí riadne odôvodnenie dovolania prípustnými dovolacími dôvodmi a spôsobom vymedzeným v ustanoveniach § 432 až § 435 CSP.

22. Ustanovenie § 432 ods. 2 CSP uvádza spôsob, ako má dovolateľ dovolací dôvod podľa tohto ustanovenia vymedziť. Aby určitá otázka mohla byť relevantná z hľadiska § 421 ods. 1 CSP, musí mať zreteľné charakteristické znaky. Predovšetkým musí ísť o otázku právnu (teda v žiadnom prípade nie o skutkovú otázku). Zo zákonodarcom zvolenej formulácie tohto ustanovenia vyplýva, že otázkou riešenou odvolacím súdom sa tu rozumie tak otázka hmotnoprávna (ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine), ako aj procesnoprávna (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení). Musí ísť o právnu otázku, ktorú odvolací súd riešil a na jej vyriešení založil rozhodnutie napadnuté dovolaním. Právna otázka, na vyriešení ktorej nespočívalo rozhodnutie odvolacieho súdu (vyriešenie ktorej nevedlo k záverom vyjadreným v rozhodnutí odvolacieho súdu), i keby bola prípadne v priebehu konania súdmi posudzovaná, nemôže byť považovaná za významnú z hľadiska tohto ustanovenia. Otázka relevantná v zmysle § 421 ods. 1 CSP musí byť procesnou stranou nastolená v dovolaní (a to jasným, určitým a

zrozumiteľným spôsobom).

23. Pokiaľ dovolateľ v dovolaní nevymedzí právnu otázku, dovolací súd nemôže svoje rozhodnutie založiť na domnienkach (predpokladoch) o tom, ktorú otázku mal dovolateľ na mysli; v opačnom prípade by jeho rozhodnutie mohlo minúť zákonom určený cieľ. V prípade absencie vymedzenia právnej otázky nemôže dovolací súd pristúpiť k posudzovaniu všetkých procesnoprávných a hmotnoprávných otázok, ktoré pred ním riešili prvoinštančný a odvolací súd; v opačnom prípade by uskutočnil procesne neprípustný bezbrehý dovolací prieskum priečiaci sa nielen (všeobecne) novej koncepcii právnej úpravy dovolania a dovolacieho konania zvolenej v Civilnom sporovom poriadku (pozri napr. rozhodnutia dovolacieho súdu sp. zn. 1Cdo/98/2017, 3Cdo/94/2018, 4Cdo/95/2017). Treba zdôrazniť, že úlohou dovolacieho súdu nie je vymedziť právnu otázku; zákonodarca túto povinnosť ukladá dovolateľovi.

24. Žalobca v prípade vymedzených dôvodov prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a/ CSP však túto (procesnú) povinnosť nesplnil, keď namietal nesprávnosť právneho záveru odvolacieho súdu pri posúdení otázky dedičstva žalovanej a s tým, že žalovaná podľa jeho názoru v spore neuniesla dôkazné bremeno. Takto nastolená otázka však nespĺňa kritérium právnej otázky rozhodujúcej (kľúčovej) pre rozhodnutie odvolacieho súdu vo veci samej. Netýka sa právneho posúdenia veci, ale spochybňuje skutkové závery súdu, ide o otázku všeobecnú. Pokiaľ v dovolaní vymedzená otázka predstavuje otázku skutkovú, nie je splnená zákonná podmienka prípustnosti dovolania uvedená v ustanovení § 421 ods. 1 CSP a takúto otázku nie je dovolací súd oprávnený vo svojom rozhodnutí riešiť.

25. Sama polemika dovolateľa s právnymi závermi odvolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo len kritika toho, ako odvolací súd pristupoval k riešeniu niektorého problému, významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v ustanovení § 421 ods. 1 CSP.

26. Z vyššie uvedených dôvodov najvyšší súd dovolanie žalobcu v časti týkajúcej sa prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f/ CSP odmietol podľa § 447 písm. c/ CSP ako procesne neprípustné, a vo zvyšku podľa § 447 písm. f/ CSP, nakoľko nebolo riadne odôvodnené spôsobom vymedzeným v ustanoveniach § 431 až § 435 CSP.

27. Žalovaná bola v dovolacom konaní síce úspešná, podľa obsahu spisu jej ale v súvislosti s týmto konaním trovy nevznikli.

28. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok